

The Holy See

List Ojca witego Franciszka

do Arcybiskupa Rino Fisichella

Przewodniczącego Papieskiej Rady do spraw Krzewienia Nowej Ewangelizacji

Do drogiego Brata
Arcybiskupa Rina Fisichelli
Przewodniczącego Papieskiej Rady
do spraw Krzewienia Nowej Ewangelizacji

Jubileusz był zawsze w życiu Kościoła wydarzeniem o wielkim znaczeniu duchowym, kościelnym oraz społecznym. Odkąd Bonifacy VIII w 1300 r. ustanowił pierwszy Rok Święty — który miał być obchodzony co sto lat, a później, na wzór biblijny, co 50, aż ostatecznie ustalono, że będzie obchodzony co 25 lat — święty, wierny lud Boży przeżywał tę celebrację jako wyjątkowy dar łaski, charakteryzujący się przebaczeniem grzechów, a w szczególności odpustem, będącym pełnym wyrazem miłosierdzia Boga. Wierni, często po zakończeniu długiej pielgrzymki, czerpią z duchowego skarbcza Kościoła, przechodząc przez Drzwi Święte oraz czcząc relikwie apostołów Piotra i Pawła, przechowywane w rzymskich bazylikach. W ciągu wieków miliony pielgrzymów przybywały do tych miejsc świętych, dając żywe świadectwo wiary, która trwa od zawsze.

Wielki Jubileusz roku 2000 wprowadził Kościół w trzecie tysiąclecie jego historii. Święty Jan Paweł II bardzo go wyczekiwał i pragnął, w nadziei, że wszyscy chrześcijanie, przewyciężywszy historyczne podziały, będą mogli wspólnie celebrować dwa tysiące lat od narodzenia Jezusa Chrystusa, Zbawiciela ludzkości. Obecnie dobiega końca pierwsze 25 lat XXI w., i jesteśmy wezwani do rozpoczęcia przygotowań, które pozwolą ludowi chrześcijańskiemu przeżywać Rok Święty w całym jego duszpasterskim bogactwie. W tym kontekście znaczącym etapem był Nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia, który pozwolił nam odkryć na nowo całą siłę i czułość miłosiernej miłości Ojca, abyśmy z kolei my stali się jej świadkami.

Jednak w ostatnich dwóch latach nie było takiego kraju, który nie zostałby doświadczony przez niespodziewaną pandemię, która nie tylko przyniosła doświadczenie dramatu śmierci w

samotności, niepewności oraz prowizoryczności egzystencji, ale także zmieniła nasz sposób życia. Jako chrześcijanie znosiliśmy wraz ze wszystkimi braćmi i siostrami te same cierpienia i ograniczenia. Nasze kościoły pozostawały zamknięte, podobnie jak szkoły, fabryki, urzędy, sklepy oraz miejsca przeznaczone na spędzanie czasu wolnego. Wszystkich nas dotknęły niektóre ograniczenia wolności, a pandemia spowodowała nie tylko cierpienia, ale niekiedy zasiała również w naszych duszach wątpliwość, strach i zagubienie. Ludzie nauki bardzo szybko znaleźli pierwszy środek zaradczy, który stopniowo pozwala na powrót do codziennego życia. Ufamy w pełni, że epidemia zostanie przezwyciężona, a świat będzie mógł powrócić do rytmu swoich relacji osobowych i życia społecznego. Będzie to tym łatwiej osiągnąć, jeśli będziemy działać w sposób faktycznie solidarny, tak aby nie były zaniedbywane społeczności najuboższe, ale by można było dzielić się ze wszystkimi zarówno odkryciami nauki, jak i koniecznymi lekarstwami.

Musimy podtrzymywać płomień nadziei, która została nam dana, i czynić wszystko, aby każdy odzyskał siłę i pewność, żeby patrzeć w przyszłość z otwartą duszą, ufny sercem oraz dalekosiężnym myśleniem. Najbliższy Jubileusz będzie mógł znacznie przyczynić się do przywrócenia klimatu nadziei i ufności jako znak nowego odrodzenia, którego wszyscy pilnie potrzebujemy. Z tego względu wybrałem motto: *Pielgrzymi nadziei*. Wszystko to jednak będzie możliwe, jeśli potrafimy na nowo odkryć sens powszechnego braterstwa, jeśli nie będziemy zamykać oczu na dramat szerzącej się biedy, która nie pozwala milionom mężczyzn i kobiet, młodych i dzieci żyć w sposób godny istot ludzkich. Myślę szczególnie o wielu uchodźcach, zmuszonych do porzucenia swoich ziem. Niech zostaną wysłuchane głosy ubogich w tym czasie przygotowań do Jubileuszu, który, według biblijnego przykazania, przywraca każdemu dostęp do owoców ziemi: „Szabat ziemi będzie służył wam za pokarm: tobie, słudze twemu, służącej twej, najemnikowi twemu i osiadłym u ciebie przybyszom. Cały jego plon będzie służyć za pokarm także twojemu bydłu i zwierzętom, które są w twoim kraju” (Kpł 25, 6-7).

Dlatego też wymiar duchowy Jubileuszu, który wzywa do nawrócenia, niech połączy się z tymi fundamentalnymi dla współżycia społecznego aspektami, aby stanowić spójną jedność. Mając poczucie, że wszyscy jesteśmy pielgrzymami na ziemi, na której Pan nas umieścił, abyśmy ją uprawiali i jej strzegli (por. Rdz 2, 15), nie zaniedbujmy podczas tej drogi kontemplowania piękna stworzenia oraz troski o nasz wspólny dom. Mam nadzieję, że najbliższy Rok Jubileuszowy będzie celebrowany i przeżywany również z tą intencją. Istotnie, coraz większa liczba osób, wśród których wielu jest młodych i bardzo młodych, uznaje, że troska o świat stworzony jest istotnym wyrazem wiary w Boga i posłuszeństwa Jego woli.

Powierzam Tobie, drogi Bracie, odpowiedzialność za znalezienie odpowiednich form, ażeby Rok Święty był przygotowany i celebrowany z intensywną wiarą, żywą nadzieją oraz czynną miłością. Dykasteria, która szerzy nową ewangelizację, będzie umiała uczynić z tego momentu łaski znaczący etap dla duszpasterstwa w Kościołach partykularnych łacińskich i wschodnich, które w tych latach są wezwane do zintensyfikowania zaangażowania synodalnego. W tej perspektywie pielgrzymowanie ku Jubileuszowi będzie mogło wzmocnić i wyrazić wspólną drogę, którą winien

podjąć Kościół, aby był coraz bardziej i coraz lepiej znakiem i narzędziem jedności w harmonii różnorodności. Ważne będzie, by pomóc odkryć na nowo wymogi powszechnego powołania do odpowiedzialnego uczestnictwa, z dowartościowaniem charyzmatów i posług, których Duch Święty nieustannie udziela dla budowania jednego Kościoła. Cztery Konstytucje Ekumenicznego Soboru Watykańskiego II wraz z Magisterium tych dziesięcioleci będą nadal ukierunkowywać i prowadzić święty lud Boży, ażeby czynił postępy w misji niesienia wszystkim radosnego przesłania Ewangelii.

Zgodnie ze zwyczajem, bulla ogłaszająca, która zostanie opublikowana w odpowiednim czasie, będzie zawierała wskazówki konieczne do celebrowania Jubileuszu Roku 2025. Już teraz, w tym czasie przygotowań, cieszę się, że poprzedzający wydarzenie jubileuszowe rok 2024 można będzie poświęcić wielkiej „symfonii” modlitwy. Przede wszystkim, aby odnowić pragnienie przebywania w obecności Pana, słuchania Go i adorowania. Ponadto modlitwy, aby dziękować Bogu za tak liczne dary Jego miłości dla nas i wysławiać za Jego dzieło stworzenia, które zobowiązuje wszystkich do szacunku oraz do konkretnego i odpowiedzialnego działania w celu jego ochrony. Modlitwy jako głosu „jednego serca i jednego ducha” (por. *Dz 4, 32*), co wyraża się w solidarności i w dzieleniu się chlebem powszednim. Modlitwy, która pozwala każdemu mężczyźnie i każdej kobiecie na tym świecie zwracać się do jedyne Boga, aby Mu wyrazić to, co jest złożone w skrytości serca. Modlitwy jako uprzywilejowanej drogi do świętości, która prowadzi do życia kontemplacją również pośród działania. Będzie to zatem intensywny rok modlitwy, w którym serca otworzą się, aby przyjąć mnogość łask, czyniąc z *Ojciec nasz*, modlitwy, której nauczył nas Jezus, program życia dla każdego Jego ucznia.

Proszę Maryję Dziewicę, aby towarzyszyła Kościołowi na drodze przygotowań do tego wydarzenia łaski, jakim jest Jubileusz, i z wdzięcznością przesyłam z serca Bratu oraz współpracownikom moje Błogosławieństwo.

W Rzymie, u Świętego Jana na Lateranie, 11 lutego 2022 r., we wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Lourdes

FRANCISZEK